

isvrigt stod i enhver Rigsdagsmands Magt at gjøre, nemlig at fremfalde en Forhandling og at sætte Thinget istand til at tage Beslutning, om den i forrige Samling Rigsdagen af Regjeringen forelagte og derefter for det islandfke Althing forelagte og der tilendebagte Sag nu igjen skal falde aldeles ørkesløs til Jorden, eller om man ikke bør søge deraf at udbringe et praktisk Resultat." Det er altsaa det ærede Medlems Opfattelse, at naar Regjeringen, som den jo har sagt, at den har ifinde, ikke blot for sit Vedkommende standser al Forhandling med Islænderne om Indførelsen af en Forfatning for deres særlige Anliggender, men ogsaa standser al videre Forhandling om det andet Althinget forelagte Forslag, saa ere de i 20 Aar førte Forhandlinger — i Parenthes være det dog sagt, at disse Forhandlinger ikke have været førte i 20 Aar, thi de ere kun blevne førte med store Afbrydelse — aldeles ørkesløse, idet Sagen saa er falden til Jorden. Sa, det kan man jo godt sige; det er en Udtryksmaade, hvis Berettigelse jeg ikke skal bestride. Men hvis det nu er det, som det ærede Medlem vil forhindre ved det af ham indbragte Lovforslag, saa vil han altsaa paatvinge Regjeringen en anden Fremgangsmaade i dette Forhold, end den anseer for den rette. Og dersom det høie Thing nu ved at lade Sagen gaae videre vilde give denne det ærede Medlems Mening Medhold, saa maatte jeg derfor ogsaa ansee det for i høi Grad betænkeligt. Jeg kan saaledes ikke Andet end paa det Indstændigste anmode Thinget om ikke nu i dette Dieblit og paa denne Maade at lade Sagen gaae videre. En anden Sag er det naturligvis, hvis man misbilliger hele Regjeringens Afsærd i denne Sag. Men hvis man vil give Regjeringen bestemte Forfrister med Hensyn til samme, som man vil have, at den skal følge, saa maa dette ogsaa træde bestemt og tydelig frem, saa at Regjeringen veed, hvad den har at rette sig efter. Hvis det høie Thing nu lader Sagen gaae videre uden at antyde noget Nærmere i denne Retning, saa veed Regjeringen jo ikke, hvad der menes; den veed ikke, om Thinget ved at fremme Sagen holder sig til den ærede Forslagsstillers

Motivering eller ikke. Jeg maa derfor indstændig anbefale, at denne Sag ikke nyder videre Fremme.

Jessen: Efter hvad den høitærede Minister nu har udtalt, saavel som efter hvad der er udtalt i den Skrivelse fra Justitsministeren, hvortil den ærede Forslagsstiller sigtede, og som er tilfattet Finantsudvalget i Folkethinget, vilde jeg ansee det for overmaade lidet frugtbringende og ikke lidet betænkeligt, om Forhandlingerne om denne Sag for Diebliffet gik videre. Det forekommer mig, at det efter Alt, hvad man har læst om et stort Parti paa Island, kunde befrygtes, at der af en saadan Forhandling vilde kunne udbringes Stof til at begrunde Et og Andet, som det ikke vilde være heldigt at give Islænderne Leilighed til at støtte sig paa, og det forekommer mig derfor ønskeligt, om man ialfald først ved en nøiere Derveielse af denne Sag fik en Veiledning til at bedømme, hvorvidt det i og for sig vilde være heldigt, at den kom til videre Forhandling. Jeg skal i Genhold hertil tillade mig at foreslaae, at første Behandling af Sagen standses, og at den strax henvises til et Udvalg.

Formanden: Det ærede Medlem foreslaaer altsaa, at første Behandling af Sagen standses, og at den henvises til et Udvalg; men for at dette Forslag kan være fuldstændigt, maa jeg udbede mig opgivet det Antal af Medlemmer, som han mener, at Udvalget bør bestaae af.

Jessen: Jeg tillader mig at foreslaae, at det kommer til at bestaae af et Antal af 9 Medlemmer.

Formanden: Det er saaledes dette Forslag, der nu er under Forhandling. Det 6te Medlem for 1ste Kredss har Ordet.

Bloug: Jeg ønsker kun at udtale, at jeg finder det Forslag høist besynderligt. Ifjor har Regjeringen jo selv forelagt denne Sag, og Discussionen derover var dengang fuldkommen fri. Der er saaledes ikke den fjerneste Grund til at troe, at der nu i denne Sag